

Chị Tôi - Quang Ngọc

Chị tôi không nói được nữa từ năm 22 tuổi . Trước đó chị là một cô sinh viên luật rất có triển vọng trong khóa của chị . Chị đẹp vô cùng với mái tóc dài đen lánh buông xỏa . Mỗi chiều đạp xe về nhà , gió thổi tung mái tóc của chị , bay thoang thoang hương bồ kết hay hương tình vẫn đậm đà từ những cô gái đang yêu ...

Ngày đó , nếu gọi chị tôi là gái sắc thì anh Luân đúng là trai tài . Mới 26 tuổi mà anh đã làm chức gì lớn lắm trong toà án , hy vọng là không bao lâu sẽ nắm vị trí rất cao trong toà án tối cao thời bấy giờ. Anh quen và thân với chị tôi cũng đã cả năm . Cùng ngành , cha mẹ biết nhau , gia đình môn đăng hộ đối , đôi trẻ xứng đôi , vừa ý ... Trong đôi ma+'t trẻ thơ của tôi ngày ấy , chị tôi chỉ còn đợi ngày lên xe hoa , ăn sung mặc sướng , hưởng cuộc sống hạnh phúc . Tôi có đi ở đợ bế con cho chị cũng cam lòng

Anh Luân vẫn tới một mình sau ngày chị tôi không còn nói được . Đượ.c khoảng một năm thì anh dắt theo một người bạn gái khác giới thiệu với gia đình tôi là vợ chưa cưới ... Chị tôi vẫn không nói được . Chị tôi vẫn nhìn xa xăm , vẫn như không biết anh Luân là ai . Có điều tôi nhận ra chị nhìn người vợ chưa cưới của anh Luân lạ lắm . Tôi nghĩ chị tôi phải ghét chị ấy mới đúng nhưng ghét sao được , chị tôi đã câm và mất trí . Vậy mà ánh mắt của chị tôi cho chị bạn anh Luân rõ ràng trong tôi có một chút thương cảm , một chút động viên , một chút gì đó hy vọng ... cho cuộc đời con gái hay cho một kiếp người ...

Chị Hương vợ chưa cưới của anh Luân không hiểu sao rất quý tôi . Chị hay cho quà tôi mỗi lần cùng anh Luân đến thăm gia đình . Có khi là trái cam , có khi là gói ô mai, có khi là bịch me chua ... Thấy chị dễ chịu , tôi nửa thật nửa đùa ' Bữa nào em với chị đi Sài gòn chơi ăn gói bò khô nhé . Từ ngày chị em không còn biết chuyện đời , em không còn thiết ăn món đó , nay quý chị , cũng là nhớ những kỷ niệm của chị em , chị đi với em nghe ? '

Tôi và chị Hương tới quán bò khô . Chị Hương nghe tôi tả đã thấy ngon miệng , càng ăn càng thấy ngon , chị khen rồi rít . Một năm rưỡi rồi ... Đang đợi đĩa thứ hai , chị Hương vui lắm và như chợt nhớ ra điều gì ... chị liền thoảng ' Muốn chị kể cho nghe sao mà chị biết anh Luân hông nè ' Tôi ngập ngừng , làm sao mà tôi muốn biết cho được ... Tôi là em của chị tôi mà , tôi chợt hiểu ra tôi đi với chị Hương là vì tôi nhớ chị tôi quá . Tôi muốn tìm lại chị tôi qua con người chị Hương ... Ngày chị tôi và tôi ăn gói khô bò lần cuối thì qua ngày sau chị ngủ mà không dậy , khi dậy được rồi thì chị không còn nói được nữa ...

Chị Hương tiếp lời ' Kể em nghe nhạ Ngày đó cũng năm rưỡi rồi , chị đi qua gian hàng gần chỗ này nè , chị đang trả giá mua đồ thì anh Luân vô tình đụng chị . Chị quay sang , chưa kịp định thần thì bắt gặp ánh mắt anh Luân nhìn chị kỳ lắm ... Chị ngại quá đi luôn nhưng anh Luân đi theo và hỏi xin địa chỉ chị cho bằng được . Mà anh Luân lúc đó ... kiên trì lắm , theo chị mãi một đoạn đường , .. vậy là ra ngày hôm nay ...

Tôi rút nước mắt ... tay tôi cầm đĩa gói sạch trơn mà sao thấy nặng quá ... Có lẽ trong bao nhiêu niềm hãnh diện đang có ông Trời nở lòng nào bắt chị tôi chứng kiến cái cảnh anh Luân theo chị Hương làm chi để chị tôi tự đánh gục mình trong im lặng , bỏ tương lai , bỏ cuộc sống , bỏ cha mẹ và bỏ tôi thế này ...

Tôi vô hồn chia tay chị Hương , đạp những vòng xe nặng chịch về nhà . Mở cửa , tôi thấy chị đang đứng ngay đó . Tôi chạy nhanh lại ôm chầm lấy chị .. như là đã lâu lắm không gặp chị cho dù mới chài cho chị mái tóc hồi sáng và hứa chiều sẽ mang gói khô bò về cho chị ...

Tôi ôm chị rất lâu , ráng kìm những giọt nước mắt nóng hổi chực trào ra . Tôi biết mình không khóc nhưng trên má tôi vẫn có dòng nước mắt nóng lăn dài , từ trên khoé mắt chị tôi rớt xuống . Một năm rưỡi rồi ... Như câu trả lời mà chiều nào bên chị tôi cũng hỏi ... ' Chị ơi , sao chị lại ra nông nỗi này ... ? '

Chị ơi ...